

ดอกไม้สีขาว

หนังสืออ่านเพิ่มเติมส่งเสริมและพัฒนาสิทธิเด็กและสตรี
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ระดับประถมศึกษา

ดอกไม้สีขาว

ดอกไม้สีขาว

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๘

จำนวนพิมพ์ ๕๘,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์แจกโรงเรียนประถมศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผู้จัดพิมพ์ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์เป็นของกระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-26-7829-4

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดอกไม้สีขาว นี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นตามโครงการพัฒนาคุณภาพประชากร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้เป็นหนังสือสำหรับค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง หรืออาจใช้ประกอบการเรียนการสอนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ระดับประถมศึกษา เนื้อหาของหนังสือสะท้อนให้เห็นปัญหาของการมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้องในการอบรมเลี้ยงดูลูกและการประกอบอาชีพ อันจะนำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ในสังคม เช่น ปัญหาโสเภณี และโรคเอดส์ เป็นต้น โดยมุ่งหวังที่จะให้พ่อแม่ผู้ปกครองและครูมีส่วนช่วยในการอบรมเลี้ยงดูและชี้แนะให้เด็กเลือกทางเดินของชีวิตได้อย่างถูกต้อง และส่งเสริมให้เด็กและสตรีรู้จักสิทธิของตนที่พึงมีและพึงได้จากสังคม โดยนำเสนอเนื้อหาในแนวจินตนาการที่สอดคล้องกับวัยและความสนใจของเด็ก และมีภาพประกอบสอดแทรกกับเนื้อเรื่อง หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นโดยคณะกรรมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านการส่งเสริมและพัฒนาสิทธิเด็กและสตรี ซึ่งมี นางสินจิรา อภัยทาน เป็นผู้กร่างต้นฉบับ

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้เด็กและเยาวชนของชาติมีความรู้ ค่านิยม และแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้คุณภาพชีวิตของคนในสังคมดีขึ้น กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการฯ และผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย

นางษมา วรวรรณ ณ อยุธยา

(นางษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

ดอกไม้สีขาว

เช้าตรู่วันนี้เคยรู้สึกสดชื่นกว่าทุก ๆ วัน เพราะฝนหยดเล็ก ๆ ยังเกาะอยู่ตรงกิ่งนั่นกิ่งนี้ของต้นสักทองต้นสูงซึ่งทอดเงายาวให้ความร่มรื่นแก่บ้านหลังน้อยของเคย ฝนเม็ดเล็ก ๆ ซึ่งกลิ้งไปมาบนใบขนาดใหญ่กว่าหน้าของเคย ทำให้เกิดประกายแวววาวของแสงแดดอ่อนตอนเช้า ใบใหญ่โตแข็งแรงของต้นสักทองไหวตัวเล็กน้อยตามแรงลมคล้ายจะทักทายเคยว่า “สวัสดีตอนเช้า”

“สวัสดีจะต้นสักทอง สวัสดีจะดอกมะลิ ดอกแก้ว” เคยเอ่ยปากทักทายต้นไม้ใหญ่อย่างต้นสักทอง และต้นไม้เล็ก ๆ ๒ ต้น ซึ่งออกดอกสีขาวสะพรั่งอยู่ข้างชานบ้าน

ดอกไม้สีขาวท่าทางยังงัวเจียด ต้นสักทองจึงสลัดน้ำฝน ๒-๓ หยดที่ค้างอยู่ตามกิ่ง
ลงต้องใบของดอกมะลิ ดอกแก้ว ดอกไม้สีขาวทั้งสองยี่มรับรุ่งอรุณ

“รดน้ำกันแต่เช้าเชียวนะต้นสักทอง มีอะไรหรือ” ดอกมะลิจะเอนหน้าถาม

“อ้าว! ก็หนูเคยเขาก็กายดอกมะลิ ไม่ได้ยินหรือไง ดอกแก้วด้วยนอนซีเขาจึง”
ต้นสักทองตอบว่าดอกแก้ว

ดอกแก้วบิดกิ้งบิดไปคล้ายกับคนบิดขี้เกียจ

“แหม ก็เมื่อคืนฝนตก อากาศเย็นสบาย ฉันก็เลยหลับเพลินไปหน่อยนะสิ แถวบ้าน
เรานี้ฝนแล้งมาตั้งหลายเดือนแล้วนะ คูลี กลับดอกสีขาวเล็ก ๆ ของฉันค่อยๆ ดูสดชื่นขึ้นมา
หน่อย”

“พวกเราอยากจะทำกายตบหนุเคยจังเลย แต่ไม่รู้เธอจะเข้าใจภาษาดอกไม้ของเราหรือเปล่านะ” ดอกแก้วเอ่ยขึ้นอย่างอารมณ์ดี

ดอกมะลิออกความเห็นว่ “เราก็กักทนายหนุเคยด้วยกลิ่นหอมเฉพาะตัวของเรตามเคยก็แล้วกัน ฉันเห็นหนุเคยกักตอบพวกเราทุกที”

แล้วดอกมะลิก็กักทนายเคยด้วยกลิ่นหอมเย็นชื่นใจของดอกไม้บูชาพระ

ส่วนดอกแก้วก็ส่งกลิ่นหอมอ่อนหวานมีเสน่ห์

“อ้อ! หอมชื่นใจจัง หอม...หอม...หอม หอมทุกดอกเลย” เคยก้มลงสูดดมดอกมะลิ และดอกแก้วอย่างใกล้ชิดจนจมูกชุ่มไปด้วยน้ำค้างที่พรมอยู่ตามกลีบดอก

“ขอฉันเก็บดอกมะลิไปให้แม่บูชาพระ ส่วนดอกแก้วนี้ฉันจะเอาไปปักแจกัน ชอบใจมากนะ...ดอกไม้สีขาวที่น่ารัก”

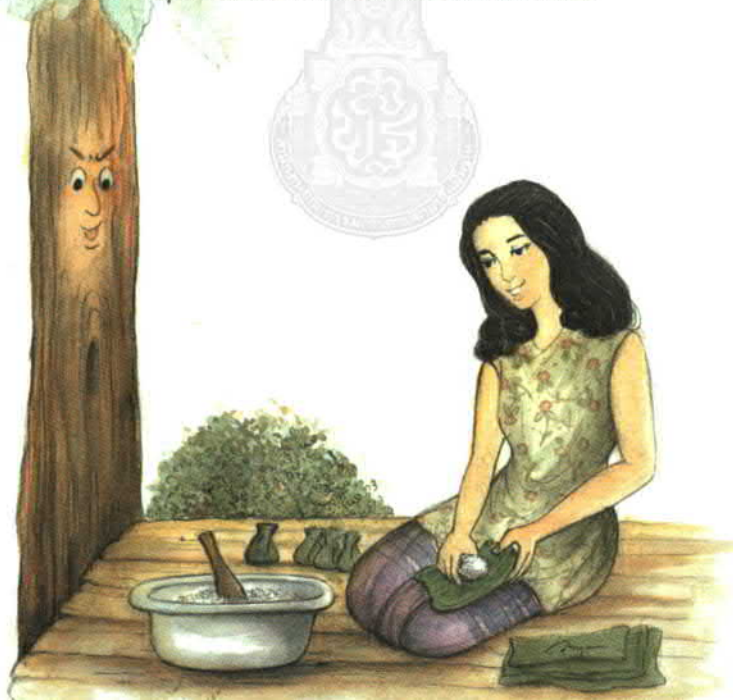
แล้วเคยก็เด็ดดอกมะลิและดอกแก้วใส่ขันเงินใบใหญ่ ก่อนจะเดินหายกลับเข้าไปในบ้านเมื่อได้ยินเสียงพ่อกับแม่เรียกไปกินอาหารเช้า

ต้นสักทอง ดอกมะลิ และดอกแก้ว มองตามเคยอย่างเอ็นดู ก็ไม้ดอกไม้ใบทั้งสาม เห็นเคยมาตั้งแต่เล็กตั้งแต่น้อย ต้นสักทองซึ่งเป็นต้นไม้เก่าแก่ประจำบ้านจำได้ติดถึงวันที่เคย ลืมตาดูโลกในบ้านหลังเล็กแห่งนี้

วันนั้น พ่อของเคยซึ่งมีอาชีพรับจ้างทั่วไปถึงกับหยุดงานช่วยหมอบประจำบ้านทำคลอด ให้แม่ของเคยตามมีตามเกิด พ่อเห็นหน้าลูกพ่อของเคยก็ดีใจกระโดดจนเรือนไหววบ พ่อเคยบอกแม้ว่าไม่ว่าจะมีลูกสาวหรือลูกชายพ่อก็จะรักเท่ากันและจะดูแลให้มีชีวิตที่ดีงามเสมอกัน เพราะลูกคือรางวัลชีวิตอันล้ำค่า

แม่ของเคยซึ่งพอมิแรงช่วยพ่อหาเงินก็ไม่อยู่เฉย ทำขนม ทำข้าวเหนียวห่อใบตองขาย แม้ทั้งพ่อขนมอยู่บนแคร่ใต้ต้นสักทองนี้แหละ มือหนึ่งห่อขนม อีกมือหนึ่งก็ไกวเปลเพ็กล่อม เคยให้หลับสบาย แม่เอาเชือกข้างหนึ่งผูกไว้กับเสาเรือน อีกข้างหนึ่งก็ได้อาศัยลำต้นสักทอง บิดไว้ ส่วนดอกมะลิ ดอกแก้ว ซึ่งพ่อของเคยเพิ่งลงดินที่หลังก็เป็นเพื่อนเล่นหม้อข้าวหม้อแกง ของเคย และเพื่อน ๆ คือ แก้วกับตาลเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงมานานปี

ต้นสักทองยังจำได้ติดภาพในวัยบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเด็กหญิงทั้งสามเคยแก้วและตาล
 “ข้าวเหนียวสังขยา ๒ ห่อ ข้าวเหนียวกลอยห่อหนึ่ง แล้วก็ข้าวต้มมัด ๓ ห่อ เร็ว ๆ ด้วยนะ
 หิวแล้ว” แก้วกับตาลเล่นบทลูกค้าชาประจำ ส่วนเคยเล่นบทแม่ค้า

ใบตองจากต้นกล้วยแถวหลังบ้าน ก้อนหิน ดิน ทราย ใบไม้ รวมทั้งดอกมะลิและ
 ดอกแก้ว ที่ร่วงหล่นกลายเป็นขนมดิน ขนมทรายให้เด็ก ๆ ได้เล่นกันไม่รู้เบื่อ

“แก้วกับตาล ถ้าให้เกิดเป็นต้นไม้เนะ พวกเธอจะเลือกเกิดเป็นต้นไม้อะไร” เคยถาม
 คำถามที่โด่งดัง cv-๘ ขวบ กับเพื่อน ๆ

“ฉันจะเป็นดอกแก้ว จะได้มีคนเอาไปปักแจกันสวย ๆ” แก้วซึ่งมีชื่อเดียวกับดอกไม้
 เอ่ยขึ้นอย่างไม่ลังเล

“ฉันฉันก็เป็นดอกมะลิเอง เพราะดอกมะลิเป็นดอกไม้บูชาพระ บูชาพระคุณแม่ และ
 คนก็นิยมเอาไปร้อยมาลัยบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย” ตาลตอบอย่างฉลาดเฉลียวบ้าง

ส่วนเคยเจ้าของคำถามกลับตอบเป็นคนสุดท้าย

“ถ้าเธอสองคนเป็นดอกไม้สีขาว ฉันจะเป็นต้นไม้สูงใหญ่อย่างต้นสักทองเอง ฉันจะ
 คอยบังแดดให้เธอถ้าแดดร้อนเกินไป และจะใช้ใบใหญ่ ๆ ของฉันบังฝนให้ ถ้าฝนตกหนัก ๆ”

“เธอเป็นเด็กผู้หญิง เธอจะเป็นต้นไม้ใหญ่ได้อย่างไร” แก้วคัดค้าน

“ได้สิ...ผู้หญิงเข้มแข็งออกจะตาย และผู้หญิงก็ทำอะไรหลายอย่างที่ผู้ชายตัวโต ๆ
 ทำได้เหมือนกัน” เคยยืนยันอย่างมั่นคง

ถึงวันนี้ ต้นสักทองเองก็สูงตระหง่านขึ้น แผ่กิ่งแผ่ใบกว้างขวางขึ้น ดอกสักสีขาวดอกโต ก้ออกดอกแข่งกับดอกไม้สีขาวต้นเล็ก ๆ ซึ่งผลิดอกออกใบคดเป็นพุ่มเขียวติดกับสีขาวของ กลีบดอกซึ่งออกสะพรั่งตลอดปี เด็กน้อยผู้ว่าเรียงทั้งสามคนเติบโตขึ้นสู่เด็กรุ่นสาววัยประณม ปลาย ความผูกพันระหว่างเด็กหญิง ต้นสักทอง และดอกไม้สีขาวยังแนบแน่นเหมือนเดิม แต่แก้วดูจะมีโอกาสที่ดีในชีวิตน้อยกว่า

“แก้วไม่เรียนต่อมัธยมแล้วหรือ” เคยซึ่งพรวนดินที่โคนต้นมะลิและต้นแก้ว โดยมี ตาลช่วยรคน้ำอยู่ใกล้ ๆ ถามแก้วซึ่งนั่งหน้าซิมบนแคร่ใต้ต้นสักทอง

“เราอยากเรียน แต่พ่อกับแม่อยากให้เราทำงานในเมือง” แก้วซึ่งโตขึ้นเป็นเด็กสาวสวย ตอบเสียงแผ่ว

“งานอะไรหรือ ทำไมต้องไปไกลบ้านด้วย ฉันคงคิดถึงเธอแน่” เคยเงยหน้าเบือนดิน ขึ้นมองหน้าแก้ว

“เราก็กังไม่รู้ว่างานอะไร พ่อกับแม่เพียงแต่บอกว่าน้ำเล็กจะมารับไปในเมือง แล้วเรา จะได้ทำงานที่มีเงินค่าขนมเยอะ ๆ อาจจะเหลือส่งมาให้พ่อกับแม่ได้ แล้วเราก็กอาจจะได้ใส่ เสื้อกระโปรงสวย ๆ ที่เขามียขายตามห้างในเมืองด้วยล่ะ” พ่อพูดถึงเสื้อผ้าสวย ๆ ของโปรด ของแก้ว น้ำเสียงแผ่ว ๆ นั้นค่อยสดใสขึ้นมาทีเดียว

“แล้วเราจะซื้อผ้าเช็ดหน้าสวย ๆ มาฝากเคยกับตาลนะ ดีไหม” แก้วถามเอาใจเพื่อนรัก

“เราไม่อยากจะเธอไปเลย แก้ว” เคยบ่นเสียงเศร้า

“เราก็เหมือนกัน” ตาลทำตาแดง ๆ คล้ายจะร้องไห้

“ตาล...แก้วจากพวกเราไปนานเท่าไรแล้วนะ” เคยกับตาลในชุดนักเรียนมัธยมต้น เดินปรับทุกข์กัน ตาลเดินกลับบ้านกับเคยผ่านหน้าบ้านแก้วทุกวัน

“ปิกว่าก็จริง แต่ดูเหมือนนานเหลือเกิน ทำไมแก้วไม่ติดต่อมาก็ไม่รู้ จดหมายก็ไม่เคยเขียนถึงพวกเรา” ตาลบ่นเสียงเศร้า

“ไฉ่งานในเมืองนี้มันดีกว่าเรียนหนังสือต่อยังไฉนะ อยากจะรู้จริงตาล เราลองแวะเข้าไปถามข่าวแก้วกับคุณลุง คุณป้าดีไหม” เคยชวนตาลแวะหาพ่อแม่ของแก้ว

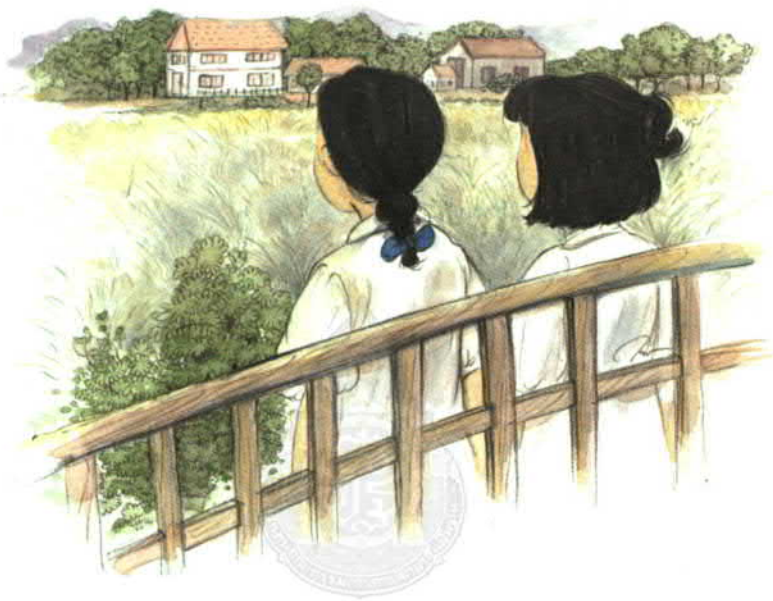

แล้วเตยกับตาลก็เปิดประตูบ้านแล้วเข้าไปอย่างคั่นเคย พ่อแม่ของแก้วตกทหายเด็กหญิงทั้งสองอย่างยินดี น้ำเย็นเจิบจากตู้เย็นขนาดใหญ่ใหม่เอี่ยมสีขาวยื่นเงา ทำให้เตยซึ่งเคยดื่มแต่น้ำเย็นจ๋าจากตุ่มดินมองหน้าตาลอย่างงงๆ

“เป็นอย่างไรบ้างล่ะเตย...ตาล ไม่เห็นเสียนาน บ้านอยู่ใกล้กันแค่นี้ พ่อแก้วไม่อยู่เลยไม่ได้แวะมาเยี่ยมกัน” แม่ของแก้วต่อว่าอย่างไม่มีจริงจิงอะไร แล้วก็เล่าถึงแก้วให้ฟังอย่างภูมิใจว่า “แก้วมันสบายแล้ว ดูลิ น้ำเล็กบอกว่าแก้วมันทำงานเก่ง มันเก็บเงินส่งมาให้ป้ากับลุงทุกเดือน นี่โง่ ตู้เย็น น้ำเย็นกว่าตุ่มดินบ้านเอ็งไหมเตย แล้วก็ ทิวสี เพ็งได้มาวันนี้เอง สีสวยไหมตาล ดีกว่าทิวขาวดำบ้านเอ็งไหม”

เตยกับตาลมองหน้ากัน คำถามที่ว่าแก้วสบายดีหรือ แก้วทำอะไรอยู่ที่ไหน กลับถูกกลั๊กลื่นเก็บไว้ในใจอย่างเจิบเจิบ

“แก้วคงจะมีความสุขจนลืมเพื่อน คนไปทำงานในเมืองคงจะร่ำรวยจริง ๆ ถึงได้ส่งเงินกลับมาให้ที่บ้านซื้อตุ๋น ทีวีได้ บ้านหัวถนนโน่นโง่ ตาลเห็นไหม แม่เล่าให้ฟังว่าเขาคุยฟุ้งทั่วตลาดว่า ลูกเขาส่งเงินมาให้ปลูกบ้านราคาแพงที่สุดในหมู่บ้านเรา แต่แม่บอกนะว่า ถึงจะมีเงิน มีบ้านดี แต่ลูกเขาก็ไม่เคยกลับมาเยี่ยมบ้าน เพราะอายุที่ป่วยเป็นโรคที่สังคมรังเกียจ แม่เราบอกว่า ถ้าเป็นแม่ แม่ไม่เอาหรอก บ้านหลังใหญ่ ๆ บ้านหลังเล็ก ๆ ที่ให้ความอุ่นใจ มีต้นสักทองร่มรื่น แล้วก็มีดอกไม้หอม ๆ ไม่ได้...อบอุ่นแล้วก็มีความสุขกว่าตั้งเยอะ”

เคยเดินคุยกับตาลจนมาหยุดหน้าบ้านเมื่อไหร่ไม่ทันรู้ตัว ของจดหมายสีขาวที่เสียบอยู่หน้าประตูรั้วไม้เก่า ๆ สะดุดตา อีกทั้งลายมือตัวโต ๆ หน้าของก็คุ้นตาเสียจริง ๆ

“ตาล...สงสัยจะเป็นจดหมายจากแก้ว ไป เข้าบ้านก่อนไปอ่านจดหมายกัน” เคยชวนตาลมานั่งบนแคร่ใต้ต้นสักทองซึ่งให้ร่มเงาในยามบ่าย

“เคยกับตาลเพื่อนรัก...คิดถึงเพื่อนทั้งสองมากอยากส่งข่าวถึงเพื่อน แต่ไม่มีโอกาสจะ
 แอบหนีออกมาข้างนอกได้ น้าเล็กคนที่อยู่กับแม่ของเราไว้ใจเพราะ คิดว่าเป็นคนใจดีที่อยาก
 ช่วยเหลือให้เด็ก ๆ มีงานทำพาเรามาตั้งที่บ้านหลังหนึ่งที่มีทุ่งผืนกว้างดีดอวอ ๗ ทลายสิบคน
 ส่วนมากจะตัดอวอที่เรา แต่ที่เอาไปเราก็มี เราได้แบ่งดีดอวออย่างคนอื่น ๆ แต่ถ้าเรารู้ว่าอวอ
 จะได้เงินเยอะ ๆ มาแลกซื้อเสื้อให้ เราต้องรีบเก็บทั้งอวอสีภาพ อนาคต หรือชีวิตทั้งชีวิต
 เราคงพอใจกับเสื้อผ้าเก่า ๆ ที่ใส่วิ่งเล่นกับเคยและตาลมากกว่า

เพราะความหลงใหลในวัตถุเราจึงเก็บวัตถุ
 ขนาดนี้ เคยกับตาลคงเคยได้ยิน คำว่าอาชีพ
 “โลภณ” เราไม่อยากเชื่อที่เราต้องหลอมนัด
 ให้กับอาชีพนี้ เพราะเราเรียนหนังสืออยู่ไป
 เลยทำให้เรารู้เท่าไม่ถึงการณ์ เราไม่อยากโทษ
 พ่อแม่เพราะ เขาคงไม่รู้ว่าคุณต้องทนทุกข์ทรมาน
 เพียงใดกับรถที่ยังหาทางออกไม่พบ น้าเล็ก
 สักทำไม่ได้ให้เราเขียนจดหมายถึงใคร หรือเล่า
 ความจริงให้ใครฟัง เขาพูดว่า เขาขายเงินซื้อ

เรามาจากพ่อแม่แล้ว เราจึงต้องอยู่ทำงานให้คนที่ให้เขา เราน่าจะมีสิทธิเลือกทางเดินของตัวเองที่ดีกว่านี้

เราไม่สบายมาก อยากรกกลับบ้าน อยากรกกลับไปเล่นกับเด็กกับตาตุ๋นได้ต้นสักทอง อยากรกกลับไปเรียนหนังสือต่อให้จบ แล้วค่อยหางานที่ไม่น่ารังเกียจอย่างนี้ทำ เราขอภาวนาอย่าให้เพื่อนคนไหนหลงผิดเหมือนเราอีกเลย...

รู้ได้ไหมเคย เราเคยบอกเคยว่า เราอยากเกิดเป็นดอกแก้ว จะได้มีคนเดินไปปักแจกัน ตอนนั้นเราเปลี่ยนใจอยากเกิดเป็นดอกมะลิอย่างตาตุ๋นแล้วละ จะได้เป็นดอกไม้บูชาพระ หรือไม่ก็เกิดเป็นต้นสักทองอย่างเคยซะเลย จะได้ทนแดด ทนฝนและไม่ถูกใครรังแก เราพลาดไปแล้ว...ผู้หญิงควรมีความรู้ ความสามารถที่จะทำสิ่งที่ดีงามให้กับสังคมมากกว่าเป็นแค่ผู้ประดับสวย ๆ งาม ๆ หรือเป็นสินค้าราคาถูกไว้ให้ใครซื้อขาย

เรากับเพื่อน ๆ นั้นจะหาทางส่งข่าวถึงพ่อแม่หรือครูที่โรงเรียนให้ได้ แล้วเราจะคอยช่วยเหลือความหวัง เราจะต่อสู้เพื่อสิทธิและสิทธิภาพของเราให้ได้

เราฝากผ้าเช็ดหน้ามาให้เตยกับตาตุ๋นตามสัญญา...แล้วเจอกันได้ต้นสักทองนะ "

เคยคลี่ผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กลายดอกไม้สีขาวกระจายทั่วทั้งผืน ซึ่งพับมากับซองจดหมาย ด้วยหัวใจที่เจ็บปวดแทนเพื่อน ตาลบหลบใจเตยทั้งที่เสียใจไม่แพ้กันที่เพื่อนรักถูกผู้ใหญ่รังแก ทั้งสองคิดหาหนทางจะช่วยเหลือแก้ว เตยจะเอาจดหมายแก้วให้พ่อแม่ดูแลขอคำปรึกษาว่าจะทำอย่างไรดี เตยนึกโกรธพ่อแม่ของแก้วที่ใจร้ายขายลูกให้กับคนที่ชื่อ "น้ำเล็ก" ซึ่งอาจจะเป็นญาติหรือไม่ใช่ญาติที่ไว้ใจไม่ได้ แม้พ่อแม่จะมีบุญคุณล้นเหลือกับลูกแต่ชีวิตจิตใจของลูกไม่ได้มีเอาไว้ขาย เตยคิดว่าน่าจะมียุติตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ได้ก็ตั้งมากมายหลายวิธี ไม่น่าที่คนเป็นพ่อแม่จะเห็นการขายชีวิตลูกไปให้คนอื่นรังแกเป็นการทดแทนบุญคุณ

ต้นสักทองถอนหายใจอึยยาวจนใบไม้ใหญ่ทุกใบไหวสะเทือนเมื่อได้ฟังเรื่องราวของแก้ว

“น่าเห็นใจเด็กหญิงตัวน้อยที่เคยวิ่งเล่นไล่จับเป็นเพื่อนเรามาวันจริง ๆ นะ ดอกไม้สีขาว อ้าว นั่นเป็นอะไรไป...”

ดอกมะลิ และดอกแก้ว ต่างร้องไห้เงียบ ๆ ด้วยความสงสารเด็กน้อย น้ำตาหลายหยดจากกลีบดอกตกลงบนใบไม้แห้งของต้นสักทอง ซึ่งร่วงหล่นอยู่บนพื้นดิน

ดอกแก้วพูดขึ้นก่อน “ทำไมเด็ก ๆ ถึงโศครายอย่างนี้นะ แก้วผู้อยากเกิดเป็นดอกแก้ว เพราะความสวยแล้วก็หอมถึงถูกคนใจร้ายเด็ดไปทำลาย เด็กผู้หญิงนั้นะควรจะมีทั้งความงาม ภายนอกจิตใจและความเฉลียวฉลาด รอบรู้ จึงจะไม่ตกเป็นเหยื่อมนุษย์ที่ชอบเอาเปรียบ”

“แก้วไม่น่าหลงเชื่อคนง่าย ๆ เด็กน้อยเมื่อวานขึ้นไม้หน้าจะเลิกเรียนหนังสือตามพี่ ๆ เขาไปทำงานขายบริการตามสมัยนิยมเลย ฉันได้ยินแม่ของเคยสอนเคยว่า งานอย่างนี้ต้องเอาร่างกายเข้าแลก ทั้งเจ็บปวด ทั้งอันตราย แล้วยังเสี่ยงต่อโรคภัยถึงชีวิตทีเดียว...แม่ของเคยบอกว่าร่างกายของคนไม่ได้มีไว้ขาย” ดอกมะลิเล่าอย่างเยือกเย็น

ต้นสักทองมองดอกไม้สีขาวทุกดอกอย่างอ่อนโยนก่อนตอบว่า

“ฉันดีใจที่ยังมีผู้หญิงอย่างเคย ซึ่งอยากเกิดเป็นต้นสักทอง ผู้หญิงไม่จำเป็นจะต้องเป็นดอกไม้สีขาวที่บอบบางเสมอไป ดอกสีขาวของต้นสักทองอาจจะดูบอบบาง แต่ลำต้นนั้นแข็งแกร่ง ผู้หญิงทุกคนควรเติบโตด้วยกิ่งก้านรากใบที่แข็งแรงพอที่จะปกป้องตัวเองไม่ให้ใครมาล้วงล้ำทำร้ายได้”

เย็นแล้วเมื่อเคยออกมารดน้ำต้นไม้ดอกไม้ทุกต้นตามเวลา แม้จะยังหม่นหมองกับเรื่องของแก้วอยู่ แต่พอกับแม่ก็ช่วยให้เคยสบายใจขึ้นมาก เมื่อพอกับแม่รับปากจะช่วยเหลือเพื่อนของเคยให้ได้ แม้จะไปพบครูของแก้วแล้วจะขอให้ครูช่วยติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ขององค์กรที่ทำงานด้านพิทักษ์สิทธิเด็กและคุ้มครองเด็ก ให้หาวิธีช่วยเหลือแก้วให้ได้ แม้ยังมองโลกในแง่ดีว่า พ่อแม่ของแก้วอาจจะไม่รู้ว่าคุณูกเจ็บปวดทรมานแสนสาหัสเพียงใดกว่าจะได้เงินมา ถ้ารู้ก็ไม่แน่ว่าพ่อแม่ที่โหดร้ายลูกไปให้คนเขารังแก นอกจากพ่อแม่ที่เห็นแก่เงินจนไม่คิดถึงอนาคตลูก

ลมยามเย็นพัดแผ่วโชยกลิ่นหอมของดอกมะลิและดอกแก้วมาตามสายลม เติยสุดกลิ่นหอมของดอกไม้สีขาวอย่างชื่นใจ แล้วก้มลงเก็บใบสั๊กทองที่ร่วงหล่นจากชั้ว เติยบรรจุลงกลีบดอกมะลิและดอกแก้วที่โรยกลีบอยู่บริเวณใกล้เคียงกันขึ้นมawangบนใบสั๊กทอง แล้วร่ำพืงเบา ๆ รวากับจะปรับทุกข์กับต้นสั๊กทองและดอกไม้สีขาวทุกดอก

“ฉันอยากให้วันคืนย้อนกลับไปถึงวันที่พวกเรานั่งเล่นหม้อข้าวหม้อแกงกัน ฉันจะขอภาวนาให้แก้วเป็นดอกแก้วสีขาวที่บริสุทธิ์สะอาดแต่แข็งแรง และไม่ยอมให้ใครมาเหยียบย่ำได้...ต้นสั๊กทองจะ เอาใจช่วยเพื่อนของฉันด้วย แล้วเราจะกลับมาวิ่งเล่นด้วยกันที่นี้อีก”

ต้นสักทองของอภาวนาให้เด็กทุกคนผู้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ดั่งดอกไม้สีขาวจงเติบโตด้วยก้นกำ
ที่แข็งแรง และพร้อมที่จะปกป้องตนเองและเพื่อน ๆ ให้มีชีวิตที่งดงาม ซึ่งพ่อแม่ ครูและผู้ใหญ่
ใกล้ชิดมีส่วนสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้ทางเดินชีวิตของเด็ก ๆ บริสุทธิ์ สะอาด และสดชื่นเหมือน
ดอกไม้ที่ผลิบานรับอรุณแรกที่อบอุ่นในเช้าวันใหม่

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดอกไม้สีขาว ระดับประถมศึกษา ชั้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

รายชื่อคณะกรรมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม
ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสิทธิเด็กและสตรี
ระดับประถมศึกษา

๑. อธิบดีกรมวิชาการ		ที่ปรึกษา
๒. รองอธิบดีกรมวิชาการ		ที่ปรึกษา
๓. ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาสื่อการเรียนการสอน		ที่ปรึกษา
๔. ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ		ที่ปรึกษา
๕. แพทย์หญิงศิริกุล	อิสรา นุรักษ์	ประธานกรรมการ
๖. นางสิน้อย	เกษมสันต์ ณ อยุธยา	กรรมการ
๗. นางสินจิรา	อภัยทาน	กรรมการ
๘. นางสาวนัยนา	สุภาพัง	กรรมการ
๙. นายมนตรี	สินทวีชัย	กรรมการ
๑๐. นางเบญจรงค์	อินทโรดม	กรรมการ
๑๑. นายประหยัด	ยะคะนอง	กรรมการ
๑๒. นางสุกัญญา	งามบรรจง	กรรมการ
๑๓. นางสาวเพ็ญศิริ	กัลยาณมิตร	กรรมการและเลขานุการ

ผู้เขียน

นางสินจิรา อภัยทาน

ผู้วาดภาพประกอบ

นายปริญญา สุวรรณมาชะ
นายไพฑูรย์ บุญधानนท์

ผู้ออกแบบรูปเล่มและร่างภาพประกอบ

นายสมเจตน์ กาฬศิษย์
นายสฤชดี สิงห์ลำพอง

บรรณาธิการ

นางสาวเพ็ญศิริ กัลยาณมิตร

หากหนังสือเล่มนี้ช่วยให้เด็กแม่เพียงคนเดียว
ได้รอดพ้นจากการที่ผู้ใหญ่คิดค่าพอกเขา
เป็นเพียงสินค้า ก็นับว่าคณะกรรมการผู้จัดทำ
หนังสือเล่มนี้ ได้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ไว้แล้ว

